

ကြယ်ပွင့်စာပေ

ဝေမျိုးသွင်

ပန်ပွင့် အက်ကြောင်း

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

(၁)

ပြတင်းပေါက်တံခါးကို အမြဲဖွင့်အိပ်တတ်သော ကျွန်တော့်မျက်ခွံ
တွေပေါ် နေရောင်ခြည်ထိုး ကျချိန်သည် မနက်ရှစ်နာရီ ဝန်းကျင်ခန့်သာ
ဖြစ်နေတတ်သည်။ ခံစားချက်တစ်စုံတစ်ရာမရှိသော ထို နေရောင်လေး
မှာ ကျွန်တော့်အတွက် အသံတိတ်နှိုးစက်တစ်မျိုးလည်း ဖြစ်၏။ ကျွန်
တော့်လို ညဉ့်နက် မှ အိပ်တတ်သူတွေအဖို့ အလတ်ဆတ်ဆုံး အိပ်ရာထ
ချိန်ဟု လည်း ဆိုနိုင်ပါသည်။

ကုတင်မှ ရုတ်တရက်ထလိုက်စဉ် ကျွန်တော့်ဘယ်ဘက်နံရိုးအနီးတွင်
စူးခနဲနာကျင်စွာခံစား လိုက်ရ၏။ ဒါဘာဖြစ်တာလိမ့်။ သမိုင်းအဓိ
က ကျောင်းသားတစ်ယောက်ဖြစ်၍ ထိုဝေဒနာကို နာ မည်မပေးတတ်
သလို၊ ဘယ်လိုကုသရမည်ကိုလည်း ကျွန်တော်မသိပါ။
အသက်မှန်မှန်ရှုရင်း ကုတင် ပေါ်မှ ခဏမျှငြိမ်သက်နေလိုက်သောအခါ
ဝေဒနာက သက်သာလာခဲ့သည်။

ပေါ့ပါးသောစိတ်နှင့် စောစောက ကျွန်တော့်ဘယ်ဘက်နံရိုးနားမှာ
ဖြစ်ပွားခဲ့သည့် နာကျင်မှု ဝေဒနာအား “ဧ ဝ” ၏ အချက်ပေးသံဟု
ခေါင်းစဉ်တပ်လိုက်ပါ၏။ (ကျွန်တော့်ကို ထင်ချင်သလို ထင်မြင်နိုင်ပါသ
ည်။) ဆရာ ဝန်တစ်ယောက်မဟုတ်သဖြင့် ကျွန်တော့်သိမြင်ခံစားမှုများ
မှာ ဆေးပညာ ဆိုင်ရာဝေါဟာရတွေမပါ ဝင်နိုင်တာကို ခွင့်လွှတ်ပေးစေ
ချင်ပါသည်။

လူတိုင်း၊ လူတိုင်းမှာ မိမိ၏ ခံစားချက်တွေကို အမည်ပေးပိုင်ခွင့်ရှိသည် မဟုတ်ပါလား။

ကျွန်တော့်အတွက် ချစ်သူတစ်ယောက် လက်ဆောင်ရတော့မည်ဆိုသည့် အတွေးကြောင့် ကျွန်တော်ပြီးလိုက်မိသည် ။ ဒါသည် ကျွန်တော်၏ ရူးကြောင်ကြောင်နိုင်မှုလည်း ဖြစ်နိုင်၏။ သော ကြာဂြိုဟ်ရှိ ဗီးနပ်စ်နတ်သမီးဆီမှ ဖြစ်ဖြစ်၊ သူမ၏ သားဖြစ်သူ ကျူးပစ်ဆိုသော သမာဒေ ဝနတ်ငယ် လေးဆီမှ ဖြစ်ဖြစ်.. ကျွန်တော့်အတွက် ချစ်သူတစ်ယောက်လောက် တောင်းဆိုလိုပါသည် ။ ဖြစ်နိုင် လျှင် ဒီနှစ်(နောက်ဆုံးနှစ်)မကုန်ခင် ကူညီမစပေးကြပါ။

ဆယ်တန်းကျောင်းသားဘဝတုန်းက ကျွန်တော်သည် “သီတာစိုး” ဆိုသော ကျောင်းသွား ဖော်ကောင်မလေးနှင့် အပျော်သဘောရည်းစားထားခဲ့ဖူး၏။ ထိုတစ်ယောက်မှ အပ တက္ကသိုလ်နေ့စွဲ များ အတွင်း အချစ်နှင့်ပတ်သက်၍ သမိုင်းလုံး ဝမရှိသေးသူ ကျွန်တော်သည် အပြင်မှာ သမိုင်းအဓိက ကျောင်းသားတစ်ဦး ဖြစ်၏။ နောက်ဆုံးနှစ်ကျောင်းသားတစ်ယောက်အတွက် အချစ်ဆိုသောအရာ သည် သိပ်နောက်ကျနေခဲ့ပြီလား။

မေမေဖျော်ပေးသော ကော်ဖီခွက်ကို မော့သောက်ရင်း Swatch အမျိုးအစား လက်ပတ်နာရီ လေးကို ကျွန်တော့်လက်မှာ ပတ်လိုက်ပါသည် ။ နာရီအချိန်ကိုကြည့်လိုက်တော့ ရှစ်နာရီထိုးခါနီးပြီ။ ကျောင်းကားတွေရှိရာ ဖယ်ရီ ဝင်းထဲကိုရောက်ခါမှ ကျွန်တော်နောက်ကျနေမှန်း သိလိုက်ရ၏။ ကား က နောက်ဆုံးတစ်စီးထဲသာ ကျန်တော့သည် မို့ လူတွေ ပြတ်သိပ်လို့ နေသည် ။ ကျွန်တော်လည်း ထိုလူတွေကြားသို့ အတင်းတိုးဝှေ့ကာ ကျောင်းကို လိုက်ပါလာခဲ့ပါသည် ။

နောက်ဆုံးတော့ ကျောင်းကားကြီးက အိပဲ့၊ အိပဲ့နှင့် တလိုမ့်လိုမ့်မောင်းရင်း ကျောင်း ဝန်းထဲ ကို ရောက်လာခဲ့သည်။ ။ ထိုင်နေကျ “ဆုံဆည်းရာ”ကန်တင်းကိုရောက်တော့ သူငယ်ချင်းတွေ တစ်ယောက်မှ မရှိတော့။ ။ ဒါဆို အတန်းသွားတက်ကြပြီပေါ့။ သူငယ်ချင်းများ အတန်းထဲက ပြန်ထွက်လာ ချိန်အထိ ဒီဆိုင်မှာ ပဲ သက်တောင့်သက်သာလေး ထိုင်စောင့်နေဖို့ ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသည်။ ။

ကျွန်တော်ထိုင်နေသော စားပွဲဝိုင်းသည် ကန်တင်းထိပ် ဝရှိ ကရင်လေး၏ ကြံရည်ကြိတ်စက် နှင့် အလွန်နီးကပ်စွာ တည်ရှိနေ၏။ ဆောင်းရာသီသာရှိသေးသော်လည်း စီးပွားရေးသောင်းကျန်း သော ကရင်လေးသည် ကြံရည်ဆိုင်ကို ပြီးခဲ့တဲ့ အပတ်ထဲက စဖွင့်နေလေပြီ။ ကရင်လေးကို ကူညီသ လို၊ ဘာလိုလိုနှင့် ကျွန်တော်က ကြံရည်စက်ကြီးကို လက်စွမ်းပြ၍ လှည့်ကြိတ်ရန် အခွင့်ကောင်း စောင့်နေမိသည်။ ။ ကရင်လေးက သဘောကောင်းစွာ ကျွန်တော့်အား ကြံကြိတ်ခွင့်ပေးထားပြီး သူကတော့ ကြံချောင်းတွေကို အခွံချွတ်လို့ နေလေသည်။ ။

အခုချိန်မှာ ကျွန်တော်က ဝယ်သူကို ကရင်လေးထက် ပိုမျှော်လင့်လျက်ရှိပါသည်။ ။ ထိုအခိုက် ကြံရည် ဝယ်သူတစ်ဦး ရောက်လာ၏။ လှတပတ က ကောင်မလေးတစ်ယောက်အဖြစ် သူမက ကျွန်တော့် မျက်စိသူငယ်အိမ်ထဲကို ရှုပ်ထွေးစွာ တိုး ဝင်လာသည်။ ။

“ကြံရည်တစ်ခွက်ပေးပါ”

“ဒီမှာ သောက်မှာ လား”

ကျွန်တော့်မေးခွန်းကြောင့် သူမနည်းနည်း ဒေါဖောင်းသွားပုံရ၏။

“ဒီမှာ မသောက်လို့ ဘယ်မှာ သွားသောက်ရမှာ လဲ”

“ဪ... ကျွန်တော်က ဒီဆိုင်မှာ သောက်မှာ လား၊ ပါဆယ်ယူသွား
မှာ လားဆိုတဲ့ အဓိပ္ပါယ်နဲ့ မေးတာပါ”

ထိုအခါ သူမက မျက်စောင်းလေးတစ်ချက် ဝင့်ခနဲချီးမြှင့်လိုက်ပြီး “
ဒီဆိုင်မှာ သောက်မှာ ..” ဟု ပြောပါသည်။ ။ ကျွန်တော်က ကြံရည်ကြိတ်
ရန် ဘီးကို အားနှင့်လှည့်နေလိုက်၏။ ကျွန်တော့်ကို ကျောင်းသားမှန်းသိ
သူတစ်ချို့က ပြုံး၍ ကြည့်သွားကြသည်။ ။ ပြုံးရုံမကလို့ ဟားချင်လည်း
ဟားကြပါ စေ။ ကျွန်တော်ဂရုမစိုက်ပါ။ မဆိုင်သည့်အရာများကို လျှော
က်လုပ်တတ်၍ ကျွန်တော်က အားလုံးနှင့် ဆိုင်ပါသည်။ ။ ထို့ကြောင့် ကျ
ွန်တော် ကြံကြိတ်နေခြင်းဖြစ်သည်။ ။ (သူမကို ကြိတ်ကြံနေတာဟု ယူဆ
ရင်လည်း ရလေသည်။)

သူမဆီမှာ အမှိုက်စတစ်စလိုခံစားမှုမျိုးတွေ ရှုပ်ယှက်ခတ်လို့ နေပါ
၏။ ထိုအမှိုက်စလေးတွေ အားလုံးပေါင်းစပ်လိုက်သောအခါ သူမ၏ အ
သွင်အပြင်က ခမ်းနားပြီး တန်ဖိုးကြီးလာတော့သည်။ ။

လှုပ်ခါရမ်းနေသည့် သူမနားဆွဲလေးတွေက ကျွန်တော့်နှလုံးသားမှ
တချွင်ချွင်လာမြည်နေ ၏။ ဘယ်လိုကံတရားကများ စွဲလန်းမှုတွေကို
ကျွမ်းကျင်စွာ ပြုလုပ်ထားပါသလဲ။ ကျွန်တော်ကိုယ် တိုင် သူမအတွက်
ကြံရည်ခွက်ကို သွားချပေးလိုက်၏။ သူမသည် ကြံရည်ကို ဖြေးဖြေးချင်း
မသောက် ဘဲ တစ်ရှိန်ထိုးမော့သောက်ပစ်လိုက်ပါသည်။ ။ ထို့နောက်...
နားဆွဲလေးတရမ်းရမ်းနှင့် ခန္ဓာကိုယ်ပေါ် ကို အမှိုက်စတွေ တပ်ဆင်
ထားသော သူမသည် ပိုက်ဆံရှင်းပြီး ကြံရည်ဆိုင်မှ ထွက်ခွာသွားပါ
တော့ သည်။ ။

တစ်ခဏလေးအတွင်း “အလွမ်း”တွေက ကျွန်တော့်နှလုံးသားမှာ သိ
သိသာသာ ရိုက်ခတ်ပဲ့

တင်လို့ ကျန်ရစ်ခဲ့၏။ ဖော်ပြရန်ခက်ခဲသော ရင်ထဲက လောင်ကျွမ်းမှုကို မှတ်တမ်းတင်ထားဖို့ ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရင်ကောင်းမလဲ။

ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲမှာ လက်ခနဲဖြစ်သွားပြီး ပတ်ထားတဲ့ Swatch အမျိုးအစား လက်ပတ် နာရီအိမ်ဘေးရှိ သော့သီးလေးကို ဆွဲဖြုတ်ပစ်လိုက်ပါသည်။ နာရီခိုင်ခွက်ပေါ်လည်ပတ်နေသော စက္ကန့်လက်တံလေးသည် ချက်ချင်းရပ်တန့်သွား၏။ အချိန်အားဖြင့် ဆယ်နာရီငါးမိနစ်၊ ဆယ့်သုံး ရက်၊ တနင်္လာနေ့မှာ ထိုနာရီလက်တံလေးကို ကျွန်တော်က ရပ်တန့်စေခဲ့ပြီ။ အဓိပ္ပာယ်က ဒီနေ့၊ ဒီ ရက်၊ ဒီအချိန်မှာ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကိုချစ်မိသွားကြောင်း ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် ပြန် ဝန်ခံလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

တကယ်က “အမှိုက်” ဆိုတာ အသုံးမ ဝင်တော့တဲ့ စွန့်ပစ်ရန်အပိုပစ္စည်းတွေသာ ဖြစ်၏။ သို့ သော် တစ်ခါတစ်ရံ လူတစ်ယောက်၏ အမှိုက်သည် တခြားတစ်ယောက်အတွက် ဈေးကြီးနေလေ့ရှိ သည် ။ “သူမ” ဆိုသည့် အမှိုက်စလေးကိုတော့ ဘယ်သူမှ မစွန့်ပစ်ခဲ့သော်လည်း ကျွန်တော်က ယုယု ယယ သိမ်းဆည်းထားလိုပါသည်။

ရူးသွပ်ခြင်းဟု ဆိုလာလျှင် ကျွန်တော်မငြင်းပါ။ လူတိုင်းမှာ ရူးသွပ်ပိုင်ခွင့်ရှိပါသည်။ သွက် သွက်ခါမသွားဖို့ ပဲ လိုပါသည်။ ရူးချင်ယောင်ဆောင်ခြင်းကိုတော့ ကျွန်တော်က အလွန်မုန်းတီးသူဖြစ် ၏။

ကံတရားရေ ... ငါ့ကို အခွင့်အရေး သုံးကြိမ်မပေးပါနဲ့ ။ တစ်ကြိမ်တစ်ခါလောက်သာ ပြည့် ပြည့် ၀ ၀ ပေးစမ်းပါ။ ဒီပန်းကို ငါနမ်းချင်လို့ပါကွဲ့။

(၂)

အပြာရောင်မိုးကောင်းကင်သည် တိမ်နွယ်၊ တိမ်မျှင်စများ ကင်းစင်ကာ အထူးကြည်လင် တောက်ပနေပါသည်။ ။ ထိုကောင်းကင်အောက်တွင် ပျံသန်းသွားသော ငှက်တစ်ကောင်၏ အမည်ကို ကျွန်တော်မသိပါ။ ကျောင်း ဝန်းထဲရှိ ပင်လယ်ကမ္ဘီပင်များ ၏ ရုက္ခဗေဒအမည်ဆိုလျှင် ပို၍ မသိပါ။ မိမိအလိုမတူဘဲ မျိုးရိုးဗီဇခိုးယူခံရလျှင် (တရားဥပဒေကြောင်းအရ တရားစွဲဆိုနိုင်ပါက) မည်သည့် ပုဒ်မတပ်၍ တရားစွဲရမည်ကိုလည်း ကျွန်တော်လုံး ၀ လုံး ၀မသိပါ။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် မနွေက ကရင်လေးဆိုင်၌ ကြံရည်လာသောက်သွားသော အမှိုက် စလေး၏ အမည်ရင်းနှင့် ငယ်နာမည်တို့ ကို မသိခြင်းမှာ သဘာဝကျပါသည်။ ။ သူမဘယ်မှာ နေသည် ၊ မောင်နှမသားချင်း ဘယ်နှစ်ယောက်ရှိသည် ၊ သူမမိဘတွေရဲ့ လက်ရှိအလုပ်အကိုင်နှင့်မိသားစုဘဝ၊

သူမ၏ မေဂျာနှင့်အတန်း...အစရှိသမျှအားလုံး ကျွန်တော်တစ်ခုမှ မသိပါ။

သူမအကြောင်း ဘာဆို၊ ဘာမှ သိရှိထားခြင်းမရှိသော ထိုအမှိုက်စလေးကို ချစ်မိသွားသည့် ကျွန်တော့်နှလုံးသားကတော့ သဘာဝမကျတာ အလွန်သေချာလှသည်။ ။ (အသုံးမကျတာလည်း ဖြစ် ချင်ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။) သို့သော် ရင်ထဲကလာသည့်အချစ်ခံစားမှု ကိစ္စတိုင်းသည် ပုံမှန်

သဘာဝတရားကို အမြဲလိုလို လွန်ဆန်နေလေ့ရှိ၏။

ကန်တင်မဲ့ သူငယ်ချင်းများက ကျွန်တော့်ကို ဝိုင်းအုံကာ မနေ့တုန်းက ကျောင်းကိုရောက်လာပြီး တစ်နေ့ကုန် အတန်းမတက်သည့်ကိစ္စအား မေးမြန်းစပ်စုလျက် ရှိကြသည်။ မနေ့က ကျောင်းထဲ၌ ကျွန်တော်နှင့် သူတို့ အုပ်စု မတွေ့သော်လည်း ကရင်လေးက ကျွန်တော် ကျောင်းလာကြောင်းကို ဖောက်သည် ချလိုက်သဖြင့် သိသွားကြခြင်း ဖြစ်၏။

ဇော်လေးက မေးတာမဖြေဘဲ ပြုံးစေ့စေ့လုပ်နေသော ကျွန်တော့်ကို စိတ်မရှည်တော့ဟန်ဖြင့်-

“ဟေ့ကောင် သက်နိုင် ... မေးတာကိုဖြေလေ၊ ရူးချင်ယောင်ဆောင်မနေနဲ့”

သူပြောမှ ကျွန်တော်လည်း ရူးချင်ယောင်ဆောင်ဖို့ သတိရသွား၏။

“မင်းက ငါ့ကို ဘာမေးနေတာလဲ”

ဒီတစ်ခါတော့ ဇော်လေးတင်မကဘဲ သူငယ်ချင်းတွေအားလုံး (ဖိုးချို၊ ရဲနောင်၊ သီရိနှင့် မေဝင်းဇော်)က တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဝိုင်းဆဲကြလေသည်။

ခွေးကောင်၊ မသာ၊ အရူး ...အစရှိသဖြင့် ဝေါဟာရတွေအပြင် ဒီထက်ပိုကြမ်းတမ်းသော စကားလုံးတချို့ကိုပါ အသုံးပြု၍ ကျွန်တော့်ကို မေတ္တာပို့ကုန်ကြ၏။ ဖိုးချိုဆိုလျှင် ဆဲရုံနှင့်အားမရ နိုင်ဘဲ ကျွန်တော့်ကို နားရင်းတစ်ချက် လှမ်းတီးလိုက်သေးသည်။ ခါတိုင်းဆို သူတို့ကို ကျွန်တော်စိတ် ဆိုးသွားလောက်ပြီ။ ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့ ကျွန်တော်က အမှိုက်စလေးအကြောင်းတွေးမိပြီး ကြည်နူးစိတ်နှင့် သူတို့ကို စိတ်ဆိုးလို့ မရ

ဘဲ ဖြစ်နေ၏။ သီရိက အံ့ဩစွာမှတ်ချက်ချသည်။ ။

“ဒီလောက် အားလုံးက ဝိုင်းဆဲနေတာတောင် သက်နိုင်က အပြီးမပျက်ဘူး။ ငါတို့ မေးတဲ့ မေးခွန်းကိုလည်း ပြန်မဖြေဘူးဆိုတော့ ဒီကောင့် အခြေအနေက ပုံမှန်မဟုတ်လောက်ဘူး။ ရူးချင် ယောင်ဆောင်နေတာမဟုတ်ရင် တကယ်ရူးသွားတာပဲဖြစ်ရမယ်”

မေ ဝင်းဇော်က “နင်ပြောတာ ဖြစ်နိုင်တယ်”ဟု သီရိစကားကို ဝင်ထောက်ခံလိုက်၏။ ရဲနောင်ကလည်း ဝင်ကြပ်ပေးသည်။ ။

“တွေ့လား၊ သက်နိုင် ... မင်းကို ပြောကုန်ကြပြီ၊ မင်းကိုယ်စား ငါမခံနိုင်ဘူး သူငယ်ချင်းရာ။ မင်းတကယ်မရူးဘူးဆိုတာ သက်သေပြတဲ့ အနေနဲ့ ဒီလက်ဖက်ရည်ဝိုင်းကို မင်းရှင်းလိုက်...ဟုတ်ပြီ လား ဟဲဟဲ...ဟဲ..”

ကျွန်တော်ကလည်း ယောင်၍ ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်ပြလိုက်ပြီးခါမှ ချက်ချင်း -

“လဲသေလိုက်ပါလား။ မင်းတို့ ဘာသာမင်းတို့ ထင်ချင်တာထင်လို့ ရတယ်။ ဒီဝိုင်းကိုတော့ ငါလုံး ဝမရှင်းနိုင်ဘူး။ ဒါပဲ...”

ကျွန်တော့်စကားအဆုံးမှာ ဖိုးချိုက-

“ဒါဆို သက်နိုင်က ရူးချင်ယောင်ဆောင်တဲ့ အဆင့်ပဲရှိသေးတာ...။ တကယ်မရူးသေးဘူးကွ ..”

“ဟုတ်ပါ့...သူ့ပိုက်ဆံကုန်မယ့်ကိစ္စမျိုးကျတော့ သိတတ်တယ်။ အရူးပါး..”

အခွင့်ကြုံတုန်းမှာ ဝိုင်းနှိပ်ကွပ်နေတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေကြောင့် ကျွန်တော်လည်း ရယ်ချင်လာ ၏။ ကျွန်တော့်ကို

အုပ်စုလိုက်ဆဲဆိုအနိုင်ကျင့်ပြီး ပြောလို့ မရတော့ ဇော်လေးက ပြေပြေလည်လည် ဖြစ်အောင် ချော့မော့၍ မေးပြန်သည်။ ။

“ကဲပါ သက်နိုင်ရာ...မင်းမနေ့က ကျောင်းကို လာပြီး ငါတို့ မတွေ့ဘဲ ဘယ်နေရာမှာ ၊ ဘာတွေများ လုပ်နေတာလဲကွာ။ ထူးဆန်းလွန်းလို့ပါ..”

ကျွန်တော်လည်း လျှို့ဝှက်စွာ ပြုံးလိုက်မိ၏။ နောက်မှ -

“ငါမနေ့က တစ်နေ့ကုန် ပါလာ (parlour) ထဲမှာ ရှိပါတယ်ကွ”

ဇော်လေးက-

“ဟုတ်လို့ လား။ နေ့စမ်းပါဦး။ မင်းက ငါတို့ ဆီမလာဘဲ အဲဒီပါလာ (palour) မှာ တစ် ယောက်ထဲ ဘာသွားလုပ်နေတာလဲ..”

ကျွန်တော်က ပြုံးရင်း ပြန်ဖြေလိုက်ပါသည်။ ။

“ငါက ပါလာ (parlour) ထဲမှာ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို တိတ်တိတ်ကလေး သွား လွမ်းနေတာလေ။ မင်းတို့ နဲ့ ဆို ငါအေးအေးဆေးဆေး လွမ်းလို့ ရမှာ မဟုတ်ဘူး ”

“ကောင်မလေး ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်...”

ကျွန်တော်က ခေါင်းကိုညိတ်ပြကာ ထပ်မံအတည်ပြုပေးလိုက်တော့ သူတို့ အားလုံး တအံ့ တဩ မှ င်သက်လို့ သွားကြသည်။ ။ ဖိုးချိုက မယုံမရဲနှင့် အတွန့်တက်လိုက်ပါ၏။

“မင်းနဲ့ ပေါင်းလာတာ First Year ထဲကပါ သက်နိုင်ရာ...။ မင်းမှာ ဘယ်တုန်းက ကောင်မ လေးရှိခဲ့ဖူးလို့ လဲ။ ကဲ- ပြောစမ်းပါဦး။ ဘယ်က

ကောင်မလေးလဲဆိုတာကို...”

“ငါလည်း ဘယ်ကကောင်မလေးလဲဆိုတာကိုပဲ သိချင်နေတာကွ”

“ဟေ...”

စုပြု၍ ထွက်လာသော အာမေဍိတ်သံပေါင်းချုပ်ကြီးကြောင့်၊ ကျွန်တော်က သူတို့ ဇာတ်ရည် လည်သွားအောင် ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ရှင်းပြဖို့ လိုအပ် လာလေသည်။ ။ အရင်ဆုံး ကျွန်တော်က ချောင်း တစ်ချက်ဟန်၍ လည်ချောင်းကို ရှင်းရ၏။

“အဟမ်း ဟမ်း ... ဒီလိုကွ

.....”

ကျွန်တော်ပြောသမျှကို အားလုံးက စိတ် ဝင်တစား နားထောင်နေကြပါသည်။ ။ ဆယ်မိနစ်ခန့် ကြာသောအခါ ကျွန်တော်နှင့် သူမ (အမှိုက်စလေး)တို့ ပတ်သက်ခဲ့သမျှတွေကို (နာရီသော့သီးလေး ဆွဲ ဖြုတ်ပစ်လိုက်သည့်ကိစ္စမှ အပ) ပြောလို့ ပြီးဆုံးသွားပြီဖြစ်သည်။ ။

သူတို့ က ကျွန်တော့်ကို ပြုံးစေ့စေ့လုပ်နေကြ၏။ ဘာမှ တော့မပြောကြ ...။ ရဲနောင်နှင့် ဖိုးချို တို့ နှစ်ယောက်မှာ ရယ်ချင်စိတ်ကို မနည်းချိုးနှိမ်ထားရပုံပေါ်သည်။ ။ သီရိနှင့် မေ ဝင်းဇော်တို့ ကလည်း အကြည့်ချင်းဆုံကာ မသိမသာလေး ခေါင်းရမ်းပြသွားကြသည်။ ။

ကျွန်တော့်ကို သူတို့ လုံး ဝစကားမပြောကြသော်လည်း ထိုသူငယ်ချင်းများ ၏ ကျွန်တော့်ပေါ်ထားရှိသော သဘောထားကို အပြည့်အဝ နားလည်ပါသည်။ ။ သူတို့ က ကျွန်တော်နှင့် အမှိုက်စလေးတို့ ၏ တစ်ခဏမျှသာ ပတ်သက်မှုအားလည်းကောင်း၊ သူမအပေါ် တွယ်ငြိစွဲလန်းသွားသည့် ကျွန်တော့် အချစ်စိတ်ကိုသော်လည်းကောင်း၊ ဒါမှ မဟုတ် ကျွန်

တော်၏ စိတ်ထင်ရာလျှောက်လုပ်တတ်သော အ ကျင့် (ဥပမာ- ကိုယ့်အလုပ်မဟုတ်ဘဲ ကြံရည် ဝင်ကြိတ်တတ်တာ ၊ အခုမှ တွေ့ဖူးသည့် ကောင်မလေး တစ်ယောက်ကြောင့် ပါလာ (palour) ထဲမှာ တစ်နေကုန် သွားအလွမ်းသယ်နေတတ်တာ) မျိုးတွေကို လည်းကောင်း လှောင်ပြောင်သရော်လိုပုံရ၏။ ကျွန်တော်ကတော့ အဲဒီလိုပဲ ထင်မိသည် ။

သို့သော် သူငယ်ချင်းများအားလုံးသည် ဒီကိစ္စနှင့်ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော့်ကို နှုတ်မှ ထုတ်ဖော် ၍ ဝေဖန်ကန့်ကွက်ခြင်း၊ အကြံဉာဏ်ပေးခြင်း၊ အားပေးအားမြှောက်ပြုခြင်း၊ နောက်ဆုံး ... သူတို့ ကိုယ်ပိုင်ထင်မြင်ချက်ကို ပြောတာလောက်ပင် မလုပ်ကြချေ။ ကျွန်တော်က သိပ်အစာမကြေပေမယ့် သူတို့ ကို မရစ်ချင်သဖြင့် လွှတ်ထားပေးလိုက်သည် ။ ပထမနှစ်ထဲကနေ ပေါင်းလာတာ အခု(ဖိုင်နယ်) နောက်ဆုံးနှစ်တောင် ရောက်ပြီဆိုတော့ တစ်ယောက်အကြောင်းတစ်ယောက် နောကျေအောင် သိပြီး သားလည်း ဖြစ်၏။ ဒီလိုအချိန်မျိုး၌ သူတို့ မမေးဘဲ သူမ(အမှီကြံစလေး)ကိစ္စသွားပြောမိလျှင် သင်း ကွဲဖြစ်နေသော ကျွန်တော်ခံရတော့မည်မှာ သေချာသလောက် ရှိပါသည် ။

ထိုအခိုက် ကောင်မလေးတစ်ယောက်က ကျွန်တော်တို့ ဝိုင်းအနီးမှ စာသင်ဆောင်များ ရှိရာသို့ ဖြတ်လျှောက်လို့ သွား၏။ သူမကို မြင်လိုက်ရချိန်တွင် ကျွန်တော့်ရင်ခုန်သံတွေက တစ်ချက်ချက်နှင့် အမြန်ခုန်နေလေသည် ။ ဘုရားရေ - မနေ့တုန်းက ကရင်လေးဆိုင်မှာ ကြံရည်လာသောက်သွားတဲ့ အ မှီကြံစလေးပါလား...။ အမှီကြံကစ ပြာသာဒ်မီးလောင်ဆိုတာ ဒါမျိုးထင်ပါရဲ့ ။

ကျွန်တော်သည် သူငယ် ချင်းတွေမရိပ်မိအောင် အမြန်လူန္ဒြေဆည်လိုက်သော်လည်း အနည်းငယ်မျှ နောက်ကျသွားပါသည် ။ ပါးနပ်သော

ဇော်လေးနှင့် ဖိုးချိုတို့ က ကျွန်တော့ စိတ်လှုပ်ရှားမှုကို လိုက်အကဲဖမ်း
နေ၏။ အမှိုက်စလေးသည် ကျွန်တော့်ကို မမြင်ဘဲ ဆက်လျှောက် လာ
သည် ။ ရုတ်တရက် မေ ဝင်းဇော်ဆီမှ အားရ ဝမ်းသာ နှုတ်ဆက်စကား
သံကို ကြားလိုက်ရသည် ။ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ မေ ဝင်းဇော် ထနှုတ်
ဆက်နေ သူက အမှိုက်စလေး ဖြစ်နေ၏။

“ဟာ...ကေ...။ နင် ကေသွယ် မဟုတ်လား”

“ဟယ်... မေ ဝင်းဇော်ပါလား။ ငါတို့ မတွေ့တာတောင်
တော်တော်ကြာနေပြီ။ အခုနင်က..”

“ငါ ဒီကျောင်းမှာ တက်နေတာလေ။ သမိုင်းဖိုင်နယ်တောင် ရောက်
နေပြီ။ နင်ကရော ကေ ..”

“ငါတို့ တစ်မိသားစုလုံး ရန်ကုန်ကို ပြောင်းလာကြတာ ခြောက်လ
လောက်ရှိပြီဟ။ ငါက Chemistry ယူထားတာ... အခုမှ third year ပဲ ရှိ
သေးတယ်။ ပြည်ကနေ ဒီကို ကျောင်းအပြောင်း

အရွှေ့မှာ တစ်နှစ်အောက်သွားတာလေ”

“ကေရယ် ...နင်ကတော့ ဖြစ်ရမယ်။ လာ...ဒီမှာ ထိုင်ပါဦး ကေရဲ့
...။ နင့်ကို ငါ့သူငယ်ချင်း တွေနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမယ်”

မေ ဝင်းဇော်၏ ဖိတ်ခေါ်မှုကြောင့် “ကေသွယ်”ဟု အမည်ရသော အ
မှိုက်စလေးက ကျွန်တော် တို့ ဝိုင်းမှာ ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်နှင့် ဝင်ထိုင် လိုက်
လေသည် ။ အပျော်တွေကြောင့် ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံး လည်း ပူရိန်းရိ
န်း ဖြစ်လျက်ရှိ၏။ အမှိုက်စလေးသည် မနေ့တုန်းကအတိုင်း နားဆွဲကို
လှုပ်ခါရမ်းကာ မေ ဝင်းဇော်၏ မိတ်ဆက်ပေးသမျှ လိုက်မှတ်သားနေရ
သည် ။

မေ ဝင်းဇော်က သူမကို သီရိ၊ ဇော်လေး၊ ရဲနောင်၊ ဖိုးချို ... အစရှိသဖြင့် မိတ်ဆက်ပေးပြီး သောအခါ ကျွန်တော့်အလှည့်သို့ ရောက်လာ၏။

“ကေ...ဒါကတော့ သက်နိုင်တဲ့ ။ ငါတို့လို သမိုင်းနောက်ဆုံးနှစ်ကပဲ ။ သက်နိုင် ... သူက ငါ့ သူငယ်ချင်း ကေသွယ်တဲ့ ။ ပြည်မှာ State ကျောင်းထဲက အတူတူပေါင်းလာကြတာ...”

မနေ့က ကြံရည်သည် ဖြစ်ခဲ့ဖူးတဲ့ ကျွန်တော့်ကို သူမ မမှတ်မိပါစေနဲ့ ။ မိတ်ဆက်ပေးချိန်မှာ ဆု တောင်းလိုက်ရတာ အမောပဲ။ ဒါပေမဲ့ အမှိုက်စလေးက ကျွန်တော့်ကို သေချာရှေ့တည့်တည့်မှာ လာစိုက်ကြည့်ပြီး -

“ဪ...ဘယ်သူများ လဲမှတ်တယ်။ ကြံရည်သည် ကြီးကိုး...”တဲ့ ။

“အမ်...”

ကျွန်တော်လည်း ဘာမှ မတတ်နိုင်ဘဲ ခံလိုက်ရသည် ။ အားလုံးမှတ်မိနေသည့်တိုင်အောင် သူမ ကို အဲဒီလောက် မြောင်ကျကျကြီး ပြောရဲလိမ့်မည်ဟု မထင်ထားမိပေ။ သူငယ်ချင်းများ သည် လည်း သူမ၏ စကားနှင့် မနေ့ကကြုံခဲ့ရသော ကျွန်တော့်ဇာတ်လမ်းအား ဆက်စပ်စဉ်းစားပြီး ပြီးမိသွားကုန် ကြလေသည် ။

သူမ (သို့) ကေသွယ် (သို့) အမှိုက်စလေးနှင့်ပတ်သက်၍ လူတွေက ကျွန်တော့်ကို ရယ်ချင်သလို မျက်လုံးတွေနှင့် ဝိုင်းကြည့်နေကြ၏။ ဒီလိုအတွေ့အကြုံမျိုးမရှိဖူးသည့် ကျွန်တော့်အတွက်တော့ ခံရခက်လှသည် ။ ထိုအချိန်တွင် အမှိုက်စလေးက ကျွန်တော့်အား စိတ် ဝင်စားစွာ မေးခွန်းတစ်ခု မေးချလိုက်ပြန်၏။

“သူက ကျောင်းတက်ရင်းနဲ့ ကြံရည်ဆိုင်ဖွင့်ထားတာလားဟင်”

သူငယ်ချင်းများ ထံမှ ဝါးခနဲရယ်သံတွေ ထွက်ကျလာပါသည်။ အမှတ်စလေး၏ မျက်နှာပေါ်တွင် ဘာရည်ရွယ်ချက်မှ မရှိဘဲ ရိုးရိုးသားသားနှင့် တကယ်မသိလို့ မေးလိုက်ခြင်းသာဖြစ်သည်။ ။ ရယ်သံတွေကြောင့် ကေသွယ်ဆိုသည့် အမှတ်စလေးလည်း ကြောင်သွား၏။ မေ ဝင်းဇော်က အရယ်တစ် ဝက် နှင့် သူမကို ကျွန်တော့်ကိုယ်စား ဝင်ရှင်းပြပေးရှာပါသည်။ ။

“ မဟုတ်ဘူး ကေရဲ့ ... သက်နိုင်က အဲဒီလိုပဲ။ ကရင်လေး ဆိုင်ကို ကူညီသလို၊ ဘာလိုလိုနဲ့ အလကားအပျော် လက်လျှောက်ဆော့နေတာ၊ သူလား...အဲဒီလောက် လက်ကြောတင်းမှာ ...”

ထိုအခါ ကေသွယ်က နားဆွဲလေးတွေ လှုပ်ရမ်းအောင် ရယ်လိုက်ရင်း-

“မသိပါဘူး။ ဒီမှာ ‘ကေ’က သက်နိုင်ကို အဟုတ်မှတ်ပြီး အထင်တွေကြီးနေတာ ...ဟား ဟား...”

ကျွန်တော်က ရယ်မောနေသော သူမကို ငေးကြည့်ကာ ငြိမ်သက်စွာ လောင်ကျွမ်းနေမိ၏။ တစ်ခဏအတွင်းမှာ သူမသည် ဇော်လေးတို့ ၊ ရဲနောင်တို့ တွေနှင့် အဖွဲ့ကျသွားပြီး ကျွန်တော်တို့ အား လုံးလည်း ငယ်ပေါင်းများ ပမာ ရင်းနှီးလို့ သွားတော့သည်။ ။ ဒီလိုနှင့် ကံအားလျော်စွာ သူငယ်ချင်း များ ဖြစ်လာခဲ့သော ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ကြားတွင် (ပျော်စရာတချို့နှင့် သိမှုနယ်ပယ်ကို ချဲ့ထွင် နိုင်ခဲ့ခြင်းတချို့)မှ လွဲ၍ သိပ်မက်မောဖွယ်ရာ မရှိလှပါ။

ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ရပ်တန့်ထားခဲ့သည့် Swatch အမျိုးအစား လက်ပတ်နာရီလေးနှင့် အချစ်တစ်ခုအကြောင်းကို တစ်နေ့နေ့၊ တစ်ချိန်ချိန်တွင် တစ်စုံတစ်ယောက်အား ပြောပြဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ထိုတစ်နေ့နေ့ ၊

တစ်ချိန်ချိန်ကိုရော၊ ထိုတစ်စုံတစ်ယောက်ကိုရော ... ကျွန်တော်လည်း
မသိသေးပါ။

လူဆိုသည် မှာ တစ်ခါတစ်ရံ မိမိကိုယ်ကိုမိမိ သေချာရေရာစွာ မသိနို
င်သည့် အခြေအနေမျိုး တွင် အရသာရှိအောင် နေတတ်ဖို့ လိုအပ်သည်
မဟုတ်ပါလား။

★